

niti ter izviti tako Gladstoneju ročaj iz roke. Ircem bilo bi pač vse eno, po kom bi kaj pre-
jeli, toda ne verjamemo, če dobodo od teh dveh
kaj stalnega. — Na Francoskem imajo sedaj v
delu Wilsona, zeta Grevyja, predsednika repu-
blike. Pravi se, da bode treba tudi Grevyju
iti, ako se dokaže, da je Wilson v zvezi z ono
družbo, ki je prodajala „zlate križce“. Ni
dvoma, da je bil, kateri republikanec bi se pač
branil denarja? Dokazati pa mu ono zvezo, to
utegne pa težko biti. — Crispi, predsednik
ital. ministerstva, bil je v Turinu ter je ondi
govoril, 600 poslušalcev je bilo v pričo a tega
ni slišal njih nihče, čemu da je minister hodil
v Friedrichsruhe, k Bismarcku. Mož zna, zakaj
je molčal. — V Rimu se vrše razprave o trgo-
vinski pogodbi med Italijo in Avstrijo. — V
Masavo se je novi poveljnik, general San Mar-
rano, uni teden odpeljal, zadnji oddelek vo-
jaštva pa se odpelje prihodnji teden. — V Maroku
še ustaj ni konec, ustajniške čete so postale
sultanovi vojski že precej nevarne. Kaj pa je
z bolnim sultanom, to je uganjka. — Don Pedro,
cesar v Braziliji, misli se odpovedati svoji ob-
lasti ter se potlej ne povrne več v Ameriko.
Uzrok se odpovedi je to, ker ne more, kakor
bi rad, odpraviti sužnosti. Velikaši se ustav-
ljajo temu na vso silo.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Dunaj je res že velikansko mesto, pa tudi
že ima toliko prebivalcev, kakor celi Štajar.
Tukaj Vam človek celó lahko zajde. Ko sem
eno uro po ulicah semtertje hodil, nisem več ve-
del, kje solnce izhaja, in ko me je prijatelj vpra-
šal, če vem zdaj, kje da je južno proti Mari-
boru, sem mu res prav na sever proti Berlinu
pokazal. Človeku se godi, kakor tistemu, ki
je z vrbe padel in ni vedel, kje da je. Toda
na Dunaju imajo jako visoki kašipot, katerega
človek od vseh strani vidi, turen namreč dvorne
in stolne cerkve sv. Štefana. Če tujec ne vé,
ali gre notri v mesto, ali vun iz mesta se mu
je samo treba ozreti na turen sv. Štefana, ki
stoji sredi mesta, in takoj se mu zjasni v glavi.

Prav tako človek na svetu lahko zajde,
in takrat tudi samo eno pomaga „samo eno
je potrebno, Marija si je najboljši del
izvolila“. Ako človek zajde na kriva pota,
le edina pokora še pomaga; toti del si je Ma-
rija Magdalena izvolila in takoj je bila na
pravi cesti, ker jej je božji Izveličar rekel:
„Pojdi v miru!“ — nisi več na krivem potu.

Cerkva sv. Štefana je največa na Dunaju;
12.000 ljudi zamore obseči. Toda prav nič se
mi ne dopade, ker vsakokrat, kedar jo obiščeš,

jo v drugem kotu popravljajo. Četrt prostora
je skorej vedno z deskami obitega, to pa oči
boli, kakor madež na obleki.

Mirú na Dunaju ni, še po noči ne. Tukaj
drdrajo noč in dan težki vozovi po ulicah, ka-
terih se lahke kočije ogibati morajo. Ljudi in
vozov le kar mrgoli po ulicah; treba je dobro pa-
ziti, da te kdo ne prevrže ali ne povozi. Vpre-
zajo konje, vole, osle, pse, časih tudi človeka,
ki na vozek vleče za seboj, ali riva pred se-
boj, kar ne more na rame zadeti. Vozijo pa
vsi dobro: hlapci s svojimi žulavimi rokami,
imenitni kočijaši z belimi rokavicami, šegavni
dunajski fiakerji in celo rudečelica mlekarica.
Nezaslišano skorej je, da bi voz ob voz zadel,
dasiravno je včasih podoba, da bodo vozovi iskre
dali, tako eden tik drugega pelje.

Srečen človek, kateri se na poti čednosti
ne spotika in tako živi, da se tudi drugi nad
njim ne spotikajo! Kdor pa druge pohujša, sam
največi kvar trpi, in bolje bi mu bilo, da
bi mu mlinski kamen ob vrat obesili
ter potopili v globočino morja.

Opoldne stopiva v gostilnico sredi mesta,
kjer naju je veselilo videti, da si večina go-
spode naroča petečne jedi. Pri nas pa marsi-
kateri tržan, ali mestjan misli, da ni gospod,
ako si v petek svojih barus z mesom nekoliko
ne omasti. Ali je pač vredno, ali je pač modro
zavolj koščeka mesa, Boga žaliti, od katerega
ima vse dobrote — tudi meso.

Po obedu nama je postregel dober prija-
telj, slovenske matere vrli sin, katerega sva
obiskala, z dobrim tokajcem.* Mi na Štajar-
skem imamo dobra vina, pa toliko ognja, kakor
ga je ta tokajec imel, menda nima nobeno. Tako
vino diši po petečni hrani. (Dalje prih.)

Smešnica 44. Kakor je znano, ima nem-
ški kancelar, knez Bismarck le malo lasi na
glavi, poredno se pravi, da ima le tri, da je
trilasi kancelar. Uni teden pa je prišel tujec
v gostilno ter zahteva poleg piva tudi kaj na
zobe. Najprej hoče torej juhe. Grahova mu je
ljuba. Ko pa natakarica prinese juho, še ne
pokusi je tujec ter ji jezno zakliče: „Hej, dekle,
jaz sem rekel graha, ti pa si mi prinesla Bis-
marcka“. „Kaj mislite, gospod“, vpraša dekle.
„Tu-le glej“, odvrne mož, „tu-le so njegovi trije
lasi“.

Razne stvari.

(Cesarsko darilo.) Njih veličanstvo,
svitli cesar je za stavljenje šole na Gomilskem
daroval 200 fl. iz lastnega premoženja.

(Najvišja zahvala.) Nj. ces. visokosti,
cesarjevič Rudolf in cesaričinja Štefanija za-
hvalujeta se prebivalcem onih mest in krajev,

* Tokajec je najbolje ogersko vino. Stavec.

koder sta se vozila, za prijazni vzprejem. Tako beremo na oglih v mestih Maribor in Celje.

(K odborovi seji družbe duhovnikov) dne 10. t m, to je, prihodnji četrtek, ob 11. predpoldnem v kn. šk. pisarni čč. gg. od bornike vljudno vabi Predstojništvo.

(Smrtna kosa) Pri čč. šolskih sestrah v Mariboru je umrla na dan vseh vernih duš, č. s. Mehtilda Pölzl. Bolehala je že delj časa ter se je lepo pripravila na smrt, stara je bila še le 29 let. Naj počiva v miru!

(Promocija.) G. Ivan Dečko, odvetniški koncipijent v Celju, postal je 21. oktobra 1887 v Gradcu doktor prava.

(Lehka uganjka.) Župan mesta Maribor razglašuje po oglih mesta, da se Nj. ces. in kr. visokost, cesarjevič Rudolf zahvaljuje prebivalcem za vzprejem: župan mesta Celje pa pravi, da jim izrečeta Nju ces. in kr. visokost cesarjevič Rudolf in cesaričinja Stefanija za sija-jen vzprejem in pristrčno vzprejetje svojo najvišjo pristrčno zahvalo. Za ta razložek v besedah imate se, menimo, ti dve mesti zahvaliti le njiinima županoma. Kateri izmed njiju pa je modrejši in — skromniši, to ni težko, da si ga ugame vsak bralec sam.

(„Kratka zgodovina pedagogije“.) Pod tem naslovom je prišlo na svetlo nekaj iz-tisov (iz „Učit. Tovarisa“) daljšega spisa, ki se dobiva (po 70 kr.) pri pisatelju g. J. Lapajni v Krškem in se priporoča posebno učiteljem in pripravnikom.

(Slovstvo.) J. Stritarjevih zbranih spisov prišel je že 19. zvezek na svetlo. Povest Mirodolski se je končala že v 18. zvezku.

(Šulverein.) Nemški šulverein namerava v Ormožu nastaviti nemško šolsko vrtnarico. Škoda denarja, še bolj pa je škoda otrok, ki jih taka „vrtnarica“ doboče v pesti!

(Oskrbnik.) V Veliki nedelji je g. A. Jesih postal oskrbnik posestev, ki jih imajo tamkaj nemški vitezi. Le-tem je na čelu nadvojvoda Viljelm, novi oskrbnik pa ima tudi ime vestnega in skrbnega moža.

(Žganje.) Na koroški železnici je prišel čuvaj med Brnco in Podturjem v oni noči ves krvav domov ter je čez nekaj ur umrl. Bil je poprej v krčmi „na frakelj“ in tam je prišel z nekim kmečkim fantom v prepir. Konec pa je prepiru bil še le, ko je fanté zgrabil stol ter mahnil z njim po nesrečnem čuvaju.

(Domači prepir) Žena J. Kukovca, posestnika v Hardeku, postala je sita večnega prepira v svoji hiši; za to je zlezla v nadklevje ter se zarila ondi v seno. Tu je hotela pričakati smrti vsled gladi. Našli so jo še le peti dan potem, ko je bila izginila ter jo spravili nazaj k njenim starišem, ne za dolgo, kajti šla je na železnico in legla nekaj za Ormožem pred žel. vlak.

(Gluhonemi.) Na Štajarju je 2286, v celem cesarstvu pa kacic 30.000 gluhonemih ljudi. Otroci, ki so v letih za šolo, pa je izmed njih 749 na Štajarju.

(Žaba v basni.) Naša ljuba prijateljica v Celju „Deutsche Wacht“ pravi, da ne trpi, da bi prišla kaka slov. črka v zemljiščne knjige. V resnici pa se tudi sila napenja, naj še spravi kaj zopor to novotarijo na svetlo. V zadnjem listu trdi to revše celo, da ne najde poprej miru, kakor če je ne bode več — te novotarije ali ka-li.

(Nezakonska mati.) Neža Gmajner, dekla pri Zimijaku v Celju, je porodila a otroka je vrgla v zahod. Dete se je v njem zadušilo, nesrečno mater pa so peljali v ječo.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali čč. gg.: Matoh 2 fl., Sparhakl 2 fl., (za l. 1888 in 1889), Kavčič, Kocpek, Pavlič in Vidovič po 1 fl.

(Duhovske spremembe.) Č. g. Janez Žnidarič, doslej kaplan na Kapeli v slov. gor., postane oskrbnik tamošnje župnije, č. g. Janko A. Simonič, kaplan v pokoju, prevzame pa za čas opravila tamošnjega kaplana. Župnija na Kapeli razpiše se do dne 9. decembra t. l.

Listič uredništva. Na Blanco: Vaše pismo smo pre-jeli, a brez podpisa, torej ga ne iponatisemo. G. V. K. pri sv. V.: Ako dela g. učitelj tako, ima že itak v sebi, pri ljudeh in od sodnije kazni, ni torej treba, da izvedó še naši bralec za-nj. V Ljubljano: Hvala, za to številko ni še bilo mogoče. G. F. P. v O.: Gospod, stvari radi vzprejmemo, če je treba, povrnemo tudi stroške. G. J. Č. na D.: Pridite si k nam po papirja, na Vašem beró se stvari le z veliko težavo. Škoda je za naše in stavčeve oči.

Laterijne številke:

V Gradcu 29. oktobra 1887: 44, 35, 73, 1, 28
Na Dunaju „ „ 46, 79, 2, 20, 74

Naznanilo.

Pôdpisani zreže muzlne (plohe) vsake vrste lesa hitro in izvrstno po najugodnejši ceni. Kdor pa iz daljnih krajev les pripelja lahko takoj na rezanje čaka.

Bistrica pri Lembahu na koroški železnici.

Josef Stampfl,

1-2

posestnik žage.

Dražba cerkvenega vina

pri sv. Petru blizu Maribora.

Dne 10. novembra bode se 60 štartinjakov letošnjega vina, dobre kakovosti v polovnjakih z železnim obročjem pri sv. Petru bl. Maribora proti gotovi plači prodavalo.

Marko Glaser,

častni korar.